נכדים להשכרה

זה ידוע שכל האנשים אוהבים את הנכדים שלהם. גם ההורים שלי מאוד אוהבים את הנכדים שלהם. למרות העובדה שהנכדים שיצאו להם זה לא בדיוק מה שהם חלמו. נכדים של ממש הם ילדים הלובשים חולצות לבנות מעומלנות. מיכנסיים ארוכים כהים, נעליים חצאיות עם גרביים תואמים. לנכדים אמיתיים יש תיספורת בנוסח המרינס, נימוסים של חנה בבלי ורצינות של יצחק רבין. נכדים צריכים להצטיין בלמודים וכמובן להשתתף אחרי־הצהריים בחוגים לפסנתר, צרפתית ואולי עוד משהו לפי בחירתם.

ההורים שלי לא חלמו בחלומות הכי פרועים שלהם שיוולדו להם ארבעה נכדים (השניים שלי והשניים של אחי) שלובשים תמיד גופיות קרועות, מיכנסיים פרומים, סנדלים בלי אבזם אחד לפחות. שיש להם שערות כמו ליהושע הפרוע ונימוסים כמו לצירי ועידת חרות והגוף שלהם מונע על־ידי אנרגיית־השמש ביום ואנרגיית־הירח בלילה. ובכל זאת ההורים שלי מאוד אוהבים את הנכדים שלהם, בעיקר בגלל הסיבה שההורים שלי גרים בירושלים והנכדים שלהם גרים שניים בתל־אביב ושניים באילת.

כל הדירה של ההורים שלי מלאה בתצלומי־ענק של כל הנכדים שלהם, ולפי דעתי הם היו שמחים מאוד להסתפק בכך. אבל פעם בכמה זמן, כשלחץ הקרובים והחברים שלהם מתחיל להיות חזק והם מתחילים לשמוע יותר ויותר „למה לא רואים את הנכדים שלכם?" הם נשברים ומזמינים אליהם נכד אחד למטרות תצוגה והכחשת רכילויות זולות.

בשבוע שעבר נבחר הבן הגדול שלי לנסוע ולעשות תורנות סבא־סבתא. הסברנו לו שזה דין התנועה וענייני הדרת פני זקן ושלח לחמך על פני המים ואם תרצו אין זו אגדה ושאר אימרות חשובות המיועדות להסיח את דעתו של הקורבן ולהמיס את התנגדותו.

הילד נסע לירושלים, שהה שם יממה שלמה.

וכך הוא סיפר בשחזור:

ברגע שנכנסתי לבית של סבא וסבתא, כמובן אחרי שקיבלתי כמה וכמה נשיקות, ליטופים, חיבוקים ואוכל התפצל כוח סבא־סבתא לשני חלקים עיקריים. כוח סבא שם תקליט של מוסיקה קלאסית על הפטפון ואמר בשקט לסבתא שכדאי שהילד ישמע פעם גם משהו טוב. אחר־כך הוא התיישב ליד הטלפון והתחיל לטלפן לכל החברים והדודים ולדבר איתם בשפות זרות. בינתיים סבתא לקחה מקלות וצמר־גפן ומסרק ומיספריים ותוך כדי סיפורים מעניינים על מה שקרה לה בזמן מילחמת־העולם השניה היא ניקתה לי את האוזניים, גזרה את הציפורניים וסירקה אותי עם שביל בצד. אחר־כך היא גם גיהצה לי את החולצה והמיכנסיים וביקשה שאלך לרחוץ את הרגליים. אחר־כך אכלתי גלידה שוקולד, ואחרי שניגבו לי את הפה נסענו סבתא, סבא ואני לדודה לוטה. אצל דודה לוטה ישבו כבר עוד כמה דודות שאין לי מושג מי הן ואיך קוראים להן ואיך הן נראות. מייד כשנכנסתי הן כולן זינקו אליי לסירדת התנשקויות ורק אחת, שהיתה זקנה מאוד, לא זינקה ואמרו לי לגשת אליה ולנשק אותה. תוך כדי הנשיקות והחיבוקים, כל הדודות אמרו את המישפט היחידי שהן יודעות בעברית, כנראה, „אוי, כמה שאתה גדלת!". אחר־כך ניגבתי מהפנים שלי את כל הנשיקות שלהן וסבתא נורא התביישה, ואמרה לי שאשב בשקט, כי הדודות רוצות לשאול אותי כל מיני דברים, כי הן לא ראו אותי מזמן.

מייד התחילה סידרת השאלות (האינטליגנטיות): מה נישמע? מה שלום ההורים? אתה תלמיד טוב? למה אתה כל־כך רזה? אתה לא אוכל טוב? כבר קנו לך מחשף (בעדות מסויימות מתחלפת כל הזמן הבית בפא)? וכמובן, השאלה הבלתי נמנעת: מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול? אחר־כך נתנו לי שוב גלידה שוקולד, ואחרי שגמרתי לאכול קמו סבא וסבתא ואמרו שאנחנו צריכים ללכת, כי הם הבטיחו לעוד דודות לבוא. כולם אמרו לי שלום ותמסור דרישת־שלום להורים והוי, כמה שגדלת ואחר־כך נסעו לדודה ברטה.

כבר בדרך סבא סיפר לי שאצל דודה ברטה תהיה גם הדודה רחל, שאת הנכד שלה כבר צילמו פעם לטלוויזיה ובטח בגלל זה הוא יהיה שחקן. ראיתי שסבא רומז לי כל מיני רמזים, שמתוכם הבנתי שסבא שלי לא יכול לסבול בשום אופן שהנכד של רחל יהיה יותר טוב במשהו מהנכד שלו. אז סבא אמר שאם אני רוצה לשמח אותו או שאני אעשה לפני הדודות את החיקוי של טוביה צפיר. החלטתי שאם אני כבר בברוך, אז לפחות שאעשה מהעניין כמה גרושים. אמרתי לו שאני מוכן לעשות את עם אחד עם שיר אחד תמורת 30 שקלים חדשים. סבא הסכים. נכנסנו לדודה, כולן נישקו אותי, שאלו מה נשמע ואיך הלימודים, אחר־כך אכלנו גלידה (הפעם היה וניל) ואחר כך סבתא סיפרה כמו בדרך אגב שאחי ואני חקיינים מאוד טובים וכמובן כל הדודות ביקשו שאעשה להם איזה חיקוי ואני עשיתי הצגה של לא רוצה וכמובן בסוף הרבצתי את הקטע. סבא העביר לי את ה־30 שקל בפרוזדור שהם לא יראו שהוא משלם לי בשביל להצחיק את הדודות.

שוב פרידה וקצת נשיקות ודרישת שלום לאמא ואבא ואנחנו כבר בדרך לדודיאדה מס' 3. האמת היא שבדרך אמרתי להם שנמאס לי מדודות ושיש לי כאב־ראש ושאני עייף. אבל סבא אמר שבשום אופן אי־אפשר לאכזב את הדודה פנינה שתמיד שואלת עליי ואפילו שלחה מתנה כשנולדתי, וחוץ מזה אין לה נכדים משלה ובעלה מת והיא גם קצת נכה. מי יכול להתנגד לשמח אומללה כזאת? ראיתי שאין מנוס מדודה פנינה, אז החלטתי לפחות לקרוע את סבא וסבתא על שהם עושים לי את הדברים האלה.

בנסיעה התחלתי לדקלם כאילו לעצמי איזה מערכון נורא מצחיק של דודו דותן ואפילו שרתי קטע מהשיר של ריטה תוך כדי הפשלת כתף החולצה שלי. סבא וסבתא ראו מייד שיש בי עוד פוטנציאל גדול והם התחילו לשכנע אותי לעשות הופעה קצרה גם לדודה פנינה שאין לה נכדים, בעלה מת והיא נכה. לאחר משא־ומתן נקבע המחיר ל־35 שקל. החווה מולא על־ידי כל הצדדים ובלילה חזרנו כולנו הביתה. סבא וסבתא היו מאה־גאים בנכד שלהם ואני הבנתי סוף־סוף שלעשות כסף זה ממש לא ביג־דיל.

קצת SEX

ספרי הפסיכולוגיה היחידים שבהם אני מצליחה להגיע לעמוד 2, הם סיפרי הפסיכולוגיה המסווים.

קשה לי מאוד להתגבר על חומר פסיכולוגי מוצע שהולך בערך כך: „בחינה אימננטית של פיצול התקופה הטרום־אנאלית, לא תעלה מנבכי התת־מודע שום בעיות ליבידו קוגניטיביות, באופן שאגרסיה של האגו המוגדל לא תוכל להתגבר עליהן ללא עזרה טיפולית קוהרנטית משום תיסכול או הרגשות אדיפאליות מוקדמות..."

לעומת זאת אין לי בעיה להבין ספרים שמספרים סיפורים, ואפילו אין לי התנגדות שדרך הסיפורים מנסים להעביר אליי חוות־דעת. ספר זה הוא הספר מין זה לא רק SEX שנכתב על־ידי העיתונאית רותי לויאב, על סמך שיחות־תיה עם הפסיכולוגית זיווית אברמסון. שתי הנשים כתבו מדור סקס בעיתון החיילים והן חיילות במחנה, וכעת הן אספו את הקטעים וקיבצו אותם לספר מאוד קריא, העונה על הרבה מאוד שאלות בענייני מין, שאחדים מאיתנו לא ידעו וכמובן לא העזו לשאול, כמו למשל, מה היא אשה פריג'ידית, איך מזייפים אורגזמה, מתי כן ומתי לא, למה מאוננים, איזה אמצעי־מניעה מומלצים ועוד ועוד.

בקיצור, ספר שיחסוך מהנוער (עד גיל 60) הרבה מאוד מבוכה ושאלות מיותרות לאנשים בלתי־מוסמכים.

מין זה לא רק SEX. הוצאת כינרת. מחיר רגיל: 19.5 ש"ח, בשבוע־הספר: פחות.

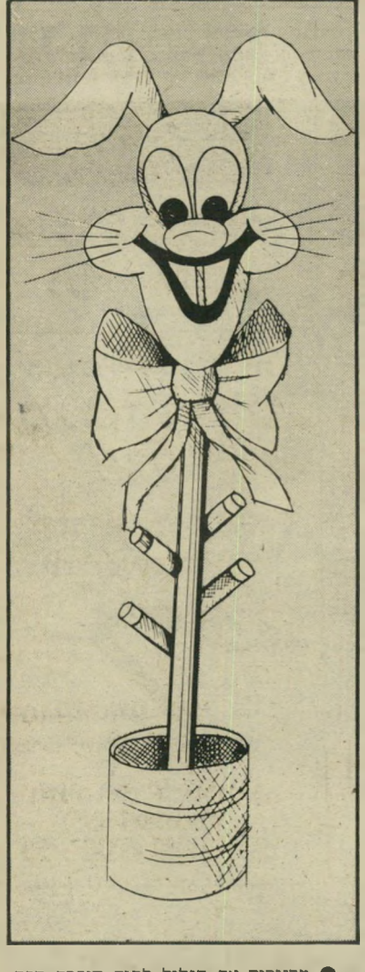

בשורה לחל"אניים

הנה כיצד הורגים שתי ציפורים מעצבנות בלילי־קיץ אחד. זאת אומרת כיצד מתפטרים מיתושים וגם מהצלסיוסים של הלילה.

לגמרי פשוט: מול המיטה מעמידים כיסא, ועל הכיסא מניחים מאוורר הפועל על המהירות הכי נמוכה. לא מוציא הרבה חשמל (אני חושבת), אבל לעומת זאת עושה רוח נעימה לבן־אדם וכנראה מאד לא נעימה ליתושים.

העסק ברוך וחתום על־ידי נוטריון, עורך־דין, חשב כללי, ועל־ידי כותבת שורות אלה. לילה טוב לכם. את הצרות של הבוקר תפתרו לבד.

הבו לנו משקה

הקיץ כבר בעיצומו ולפי המסורת עתיקת־היומין אני חייבת לכם לפחות משקה קר אחד. נכון שיכול להיות כי כבר מסרתי לכם את אותו המשקה באחד הקיצים שעברו, אבל מי יש לו כוח בימים אלה ללכת ולחפש בין ערימות השבועונים כדי לראות אם אומנם כתבתי כבר או לא.

אני מקווה שלא איכפת לכם לשכוח שש־מעתם כבר על המשקה הזה (אם אומנם שמעתם) ולהביט בו פעם נוספת, ואחר־כך להכין ולהגיש על מירפסת מול הים.

הכמויות ל־4 כוסות ארוכות:

3.5 כוסות חלב קר, 4 כפות ליקר תפוזים, סברה או הלוויה או כל דבר אחר עשוי מתפוזים, 8 כפיות של שוקו ממותק נמס, 4 פלחי תפוז לקישוט, חתיכת וניל.

מכניסים לתוך קנקן־זכוכית את אבקת־השוקו, מוסיפים לה רבע כוס מים רותחים להמסה. על המים שופכים את החלב והליקר, שמים את מקל הווניל, ומקררים שוב בזמן ההגשה, מוזגים לכוסות גבוהות, מקשטים בקצפת ובפלח תפוז, שותים ואומרים „אוח, זה טוב!"

פינת הקמצן

תמורת 5 ש"ח נמכרת, בימים אלה, בכל מעונות וסניפי נעמת, חוברת בשם קל וחומר, שהיא בעצם קורס מזורז בעשיית צעצועים תוצרת בית מחומרים שממילא נמצאים בכל מקום. מלבד החסכון בכסף, יש בהכנת הצעצועים, ביחד עם הילדים כמובן, דרך נחמדה מאוד כדי להעביר כמה שעות בזמן החופש הגדול, הקרב אלינו בצערי־ענק.

הנה דוגמה לקולב חדר־ילדים, מתוך החוברת.

חומרים:

קופסת פח גדולה משימורים, או דלי ישן; חול; גבס; גליל קרטון בארך 1.20 מטר; 7 או 8 גלילים צרים בקוטר של 2 ס"מ, ובאורך כ־15 ס"מ (לתליית הפצים).

שלבי העשיה:

● מחוררים בחוד המספריים מספר חורים בגליל הקרטון, בכיוונים שונים. ומרחיבים בעזרת סכין. החור צריך להיות בהיקף הגליל הצר. כך שניתן יהיה להכניס לגליל הקרטון.

● מכניסים את הגליל לתוך קופסת הפח, וממלאים שלושה רבעים מהנפח בחול, כדי לייצב את הגליל.

● שופכים למעלה שכבת גבס בעובי כ־2 ס"מ, כדי לייצב את החול.

● מכניסים את הגלילים הצרים לתוך גליל הקרטון.

● תופרים בהתאם ליכולת, לדמיון ולצורה שרוצים בה, בובת־בד חלולה, ומלבישים אותה על קצה הקולב.